

A bihari táj, ha szürke volt,
világított neki a hold.
S az Úr juha, ő a bárány,
kontyát ringatva erre-arra,
a tündöklő pusztán át járván,
már jó élemedett korban,
fáradtan járt az őszi porban.

S amiatt, hogy az út oly vad
az életen át: a templomi pad
megnyugtatta... Hetenkint egyszer
azért jött el leborulni
ártatlan, tiszta, nagy szemekkel.
... O. ég! Adtál néki érte tetőt:
enyhébb sírt, enyhébb temetőt...

En ma is hallom a szélben itt
Sokszor, küzdő énekeit —
Hallom, s a szívem úgy meríti
hozzá a képet, amint kendőjét
maga alá leteríti.
Igy búcsúzott. S rá egy napra,
a puszta örökre elringatta.

Sinka István.

AZ ERO.

— Ugy-e, édesapám, amikor a sziklát
Véres zivatarban villámok hasítják,
Viharok ráütnek, habok ráomolnak,
S mégis szikla volt ma, kőszirt marad holnap.
S ha a századok sem tudják porrá tenni,
Sziklánál erősebb nincs is talán semmi?

— Nem fiam, ott nem lelsz sem érzést, sem eszmét.
Csak makaes a szikla, az erő nem ez még.

Akkor édesapám, az a hősi ember,
Aki egymaga győz gyilkoló sereggel.
Küzd, ha hősi teste csupa vér, merő seb,
Ugy-e, a világon az a legerősebb?

— Nem fiam, nézd a föld valamennyi hősét,
Mind csak bátor ember. Ez nem az, erő még.

— Hát a zsarnok, apám, ki népeket tör le,
S előtte mindenki csak térdeplő törpe,
Ha amerre halad, hervadás a lábnyom,
Ő a legerősebb ezen a világon?

— Fiam, bárha a föld mind neki teremne —
A zsarnok hatalmas, erő ninesen benne...

— Édesapám... akkor nincs is erős ember?

— Kedves kicsi fiam... Egy bús őszi reggel,
 Kiesi gyermek voltál, sápadt, apró, gyöngé,
 Az édesanyádat temettük el esőndbe.
 Szép sápadt arcával, fekete szemével
 A betegágyadnál lelte minden éjjel;
 Kétes hajnalórán lázas álmod leste —
 Virrasztó imáját hallgatá az este.
 ...Téged sötét árnyak hallgatásra vártak,
 S ő elébe állt a hideg halálnak.
 Virrasztva, ápolva, ringatva becézett,
 S halovány arcodra visszatért az élet.
 Őszi napsugárra már te ránevettél.
 ...Őszi sötét felhő könnyeit kisírta,
 Édesanyád akkor roskadt le a sírba.
 Nem volt erős szikla, nem is termett harera,
 Hervadó virág volt szelíd sápadt arca,
 Maga hunyó napfény, — porba tépett nádszál..
 S mégse volt nagyobb hős az édesanyádnál...
 ...Tudod már, fiam, hogy az erős ki lehet?
 — Tudod, édesapám: — aki nagyon szeret...

Muraközy Gyula.

Karácsonyi pásztorjáték.

Irta: *O. Mayer Irén.*

SZEMELYEK:

1. Mária	6. Arkangyal
2. József	7. Jelentő angyal
3. Gáspár keleti király	8. Énekes angyal
4. Menyhért „ „	9. Pásztor (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9
számozással) .
5. Boldizsár „ „	

Angyalok tetszésszerinti számban.

Szín: Keleti táj, mezőség, hátul keleti tájat ábrázoló, felhúzható függöny-nyel. A függöny mögött a betlehemi istálló. Középen kis jászol, ebben egy kis baba, Jézuska. Édesanyja mellette ül egy széken. Mögötte József áll. A jászol másik oldalán az énekes angyal áll, ringatja a kis Jézust, akinek fejénél az arkangyal áll. A többi angyalt tetszés szerint az istállóban, azon kívül, vagy az istálló mögötti felhős emelvényen helyezhetjük el. Minél több az angyal, és minél magasabbra emelhető az istálló mögötti felhős rész, annál szebb a kép. Az istálló fölött betlehemi csillag ragyog. A felhők közötti angyalok kezébe hangszereket adhatunk, mintha játszanának. Az angyali jelenéshez 7 vagy 9 angyalt veszünk, ezek egyike a jelentő angyal. Ezek jelenésük után az istállóban maradnak, kissé félrevonulva.